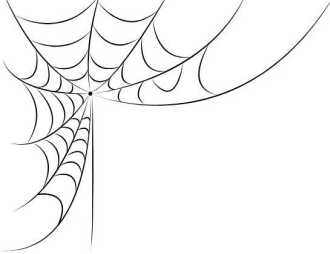

REA FORTUNE

PUTÁ
TEMNOTY

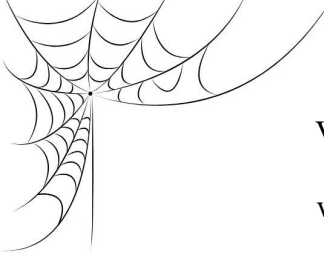
GOthic ROMANCE

PUTÁ TEMNOTY

REA FORTUNE

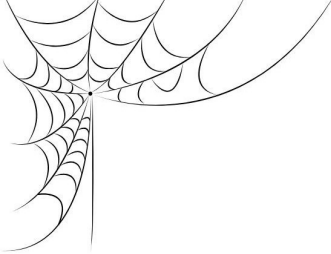

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektronickou publikaci,
v pořadí 121. e-knihu v edici SOLIS,
první elektronické vydání.
Autor © Rea Fortune
Korektura, redakce a sazba:
Natálie Ivinová, Monika Kurucová
Obálka: © Rea Fortune

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN
978-80-88525-47-9 EPUB
978-80-88525-46-2 PDF

Anotácia

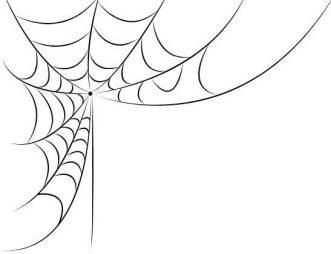
Mina, čarodejnica so zvláštnymi levandul'ovými očami, túži po sile a bezpečí covenu. Jej jedinou šancou je nájsť stratený prsteň – úlohu, ktorá ju zavedie do náručia démona.

Rhain je žoldnier, nebezpečný a hriešne príťažlivý muž, ktorého by mala nenávidieť...no s každým pohľadom, každým dotykom podlieha zakázanej túžbe.

Uväznení v Ríši mŕtvych čelia tieňom a prízrakom, ale najväčšou hrozbou je ich horúca vášeň.

Keď sa hranica medzi nepriateľstvom a zakázaným citom rozplynie, jediná otázka znie: prežije ich láska vo svete, kde vládne smrť?

*Venujem svojmu dieťaťu, ktoré odišlo skôr, než sa stihlo
narodiť.*

Tento príbeh je pre TEBA.

Kapitola 1

Rhain

BARY V NEW ORLEANS každý piatok a sobotu doslova praskali vo švíkoch. Turisti nielen z celej Ameriky, ale aj z celého prekliateho sveta sa tu zhŕkli ako supy, aby si ukoristili kúsok z dekadentnej atmosféry tohto prehnitého mesta.

A nielen oni.

New Orleans sa rozprestieralo na križovatke magických línií a predstavovalo dokonalé miesto pre upírov, vlkolakov, bosorky či démonov, ktorí ušli zo svojich svetov a skryli sa medzi ľuďmi.

Niektorí sa snažili zapadnúť a nepútať na seba pozornosť. Vmiesili sa medzi bežných smrteľníkov, otvorili si podniky naprieč Francúzskou štvrťou a tvárili sa, akoby sa ich magický svet netýkal.

Tí druhí sa na nič nehrali – postavili bary a hotely pre klientelu z iných svetov, ktoré poskytovali útočisko pre všetkých, kto sa potreboval skryť alebo niekde zložiť hlavu bez strachu, že ich ľudia odhalia.

Náš svet podliehal prísnyim pravidlám. Boli tvrdé, nekompromisné. Nikto z nášho sveta sa nesmel ukázať ľuďom. To bolo pravidlo číslo jeden a kto ho porušil, osud ho potrestal.

Mnou.

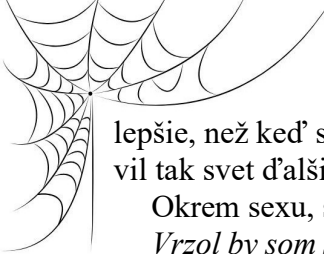
Odpil som si z lahodnej whisky. Prebehla mi hrdlom ako oheň, zanechávajúc po sebe horkosladkú stopu. Jej hrejivé teplo mi prenikalo až do kostí.

Rozhliadol som sa po bare. Svetlá sa mihali, tiene kĺzali po stenách a tváre prítomných sa zdali byť rozmazané v závoji dymu a šera.

Podnik, ktorý som si vybral, páchol tou najhoršou spodinou akú naše dimenzie vypluli. Moje démonské zmysly rozpoznávali vrahov, násilníkov, pedofilov či psychopátov. Dlane ma svrbeli od túžby schmatnúť zbrane a povraždiť všetkých, ktorí si ukájali svoje psychopatické chůtky na nevinných obetiach.

Nebol som svätec, ale mal som svoje zásady. Nikdy som nesiahol na nevinného a bez výčitiek som zabíjal tých, ktorí tak robili. Aj démoni mohli mať určitý kódex cti, no nie? Úprimne, neexistovalo nič

lepšie, než keď som vrazil meč do nejakého zasraného sviniara a zbavil tak svet ďalšieho zla.

Okrem sexu, samozrejme.

Vrzol by som si, prebleslo mi mysl'ou a frustrovane som položil pohár s nedopitou whisky na zodratý, drevený pult. Už to bol nejaký ten piatok, čo som sa ocitol až po gule hlboko v nejakej peknej, mladej kočke a potreboval som to zas.

Na to som ale teraz nemal čas. Možno neskôr, až splním svoju misiu.

Za chrptom sa mi ozvala salva divokého, nespútaného smiechu. Obzrel som sa ponad plece. Pohľad mi padol na dvojicu podnapitých upírov, sediacich v polotieni na konci baru. Okolo nich sa povalovali prázdne poháriky. Pretláčali sa.

Pôsobili ako dvaja tínedžeri, ktorý si užívajú život. Ale za tým teatrálnym smiechom a šarvátkou sa ukrývala chorobná túžba zabíjať. Pach krvi a smrti ich obaľoval ako nepríjemný opar, hustý a ťažký, dráždiaci moje zmysly. Bol to pach, ktorý som mal vypálený v mozgu ako nepríjemnú stopu.

Prenasledoval som ich sem až z Atlanty.

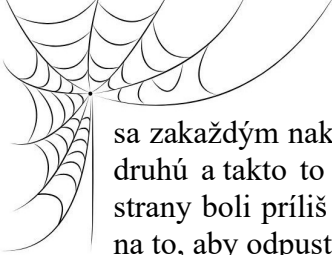
Sedeli tu, opíjali sa a zabávali bez výčitiek svedomia nad tým, čo za sebou v Atlante zanechali. Nemohol som sa dočkať, až z nich vysekám život. Najradšej by som ich zmasakroval tu a teraz, pretože vysedávaním a čakaním som len zbytočne strácal čas. Lenže v tomto bare sa nezdržovali len upíri.

Boli tu aj bosoráci a tí patrili do rovnakej frakcie ako upíri. Pomáhali si, kryli jeden druhému chrbát, spájali svoje sily. Vládla medzi nimi zvláštna symbióza. Ich pakt bol starý a pevný ako železné okovy. Démoni – ako ja – stáli na opačnej strane nepriateľskej línie.

Naša frakcia sa spojila s vlkolakmi, predátormi, ktorých divokosť dokonale dopĺňala našu vlastnú ničivú podstatu. Obidve frakcie spolu od nepamäti bojovali o dominanciu. Každá iskra násilného stretnutia zapálila nový boj a každý náš stret zanechal jazvy na svete, v ktorom sme existovali.

Ani jedna strana nechcela ustúpiť a sily boli natoľko vyvážené, že neexistoval jednoznačný víťaz. Konflikt sa tiahol už niekoľko storočí, poznačený krvavými bitkami či nezabudnutými krivdami. Miska váh

sa zakaždým naklonila na jednu stranu, aby sa potom prevážila na tú druhú a takto to pokračovalo v nekonečnom, krutom cykle. Obidve strany boli príliš hrdé a priveľmi lipli na svojej nenávisti či krivdách na to, aby odpustili a pohli sa ďalej pre väčšie dobro.

Sám som horel nenávisťou k bosorkám či upírom. Považoval som ich za omyl prírody, za niečo, čo mi otravovalo život ako hmyz.

Upíri sa celé tisícročia naparovali a považovali sa za nadradenú rasu, ktorej niet rovného. Na každého okolo seba sa dívali zvrchu, zo svojho imaginárneho trónu. K ľuďom sa správali ako k svojej potrave, démonov zase považovali za agresívne beštie. A vlkolakov? Tých brali ako špinavých psov, vhodných akurát tak na psie zápasy.

Neexistovala príležitosť, ktorú by som nechcel využiť, aby som mohol tento svet zbaviť aspoň jedného ciciaka. Pokiaľ si ma najal niekto, aby som vystopoval a zabil upíra, bol to pre mňa priam vianočný darček. Žiadny z lovov som si neužíval tak ako hon na upírov.

A bosorky?

To boli nedôveryhodné, zákerné potvory. Neštítali sa využiť svoje čary či pôvab na to, aby dosiahli to, čo chceli. Pre kúsok zlata alebo silné kúzlo boli schopné zraďiť aj jedna druhú, taká slabá bola ich česť či oddanosť. Pokiaľ si muž nedal pozor, ľahko ho opantali svojimi čarami.

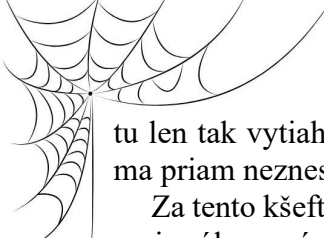
Sám som mal tú česť spoznať niekoľko bosoriek, ktoré sa mi snažili dostať do nohavíc a nebáli sa použiť tie najzákernejšie spôsoby. Niekoľko mojich priateľov padlo pod rukami bosoriek vďaka tomu, že sa nechali opantať peknou tvárou, šťavnatými prsami a zvodnými bokmi, ktoré sľubovali ten najhorúcejší hriech. A keď podľahli, v nestráženej chvíli ich bosorky okradli o moc a zabili.

Sám by som sa radšej odstrelil, než aby som siahol na bosorku.

Opätovný výbuch smiechu ma prinútil schmatnúť nedopitú whisky. V žilách mi kolovala netrzezlivosť miešaná s narastajúcou túžbou zabíť tie dve psychopatické pijavice. Len storočia skúseností mi pomohli zbaviť sa obrazu toho, čo som po nich našiel v Atlante a nezabiť ich hneď tu a teraz.

Cítil som na sebe niekoľko párov očí, ktoré ma pozorovali, sotva som prekročil prah tohto baru. Bolo to neutrálne územie, v podstate Švajčiarsko, kde boli pravidlá jasné a nekompromisné. Nemohol som

tu len tak vytiahnuť zbraň a začať zabíjať upírov, hoci túžba po tom ma priam neznesiteľne páčila.

Za tento kšeft mi nikto nezaplatil, ani ma naň nikto nenajal. Bola to moja súkromná akcia. Niečo, čo som nedokázal nechať len tak plávať a upadnúť do zabudnutia. Stopoval som ich až sem, do Louisiany, aby som ich zabil. Pomaly, mučivo, trýznivo. Presne tak, ako oni zabili svoje obete.

Detské obete.

„Ešte jeden?“

Zdvihol som zrak. Na opačnej strane dreveného pultu sa zjavila mladá barmanka so žiarivými, ryšavými vlasmi, zmyselne prehodenými na jednu stranu. Čierne tielko jej tesne obopínalo dobre vyvinutý hrudník, ramená mala posiate farebnými tetovaniami v tvaroch ruží. V nose jej svietil piercing a ďalší mala na jazyku, ktorým si pri pohľade na mňa prešla po perách.

Zelené oči jej na sekundu zažiarili bledomodrým, magickým svetlom.

Sukuba.

Sukuby boli povestné svojim neukojiteľným hladom a vysokou sexuálnou príťažlivosťou. Splnili mužovi akékoľvek želanie, nemali žiadne hranice, ktoré by neboli ochotné prekročiť. Pokiaľ si chcel démon alebo hocikto iný dobre zasúložiť, sukuba bola na to ideálna.

Nevýhoda? Popri akte zo svojho milenca vysávali životnú energiu a dokázali by ho zabiť. Pri nich výraz *umrieť rozkošou* naberal celkom iný význam.

Mlčky som prikývol. Barmanka schmatla fľašu whisky, otvorila ju a naliala mi do pohára bez toho, aby odo mňa odtrhla zrak.

Oči jej svietili večne neukojiteľným hladom, priestor okolo nás sa naplnil jej lákavými feromónmi. Slabší muž by nemal šancu odolať. Pritiahla by ho ako siréna a zviedla. Nezáležalo na tom, či bol muž zaľúbený alebo nie – neodolal by, taká mocná bola mágia sukuby.

Lenže ja som bol len tak *hocikto*. Žil som na tomto svete dosť dlho na to, aby som dokázal odolať zvodom sukuby. Zvládol som ovládnuť svoje prízemné pudy a *vybrať* si, s kým strávim noc.

„Nemáš družku,“ zašepkala s nádychom zvodnosti v hlase a posunula mi pohár s čerstvo naliatou whisky. S nadvihnutým obočím kývla

na vrchnú časť mojej ľavej dlane, ktorá zívala prázdnotou. Žiadna démonská runa, ktorá by ostatným okolo mňa naznačovala, že som našiel druhú polovičku svojej duše.

Úprimne?

Jej hľadanie som už dávno vzdal. Celé storočia som sa ju snažil nájsť, no bezúspešne. Zmieril som sa s tým, že nebudem mať to šťastie a pretĺkal som sa životom ako vlk samotár, ignorujúc volanie mojej duše po svojej druhej polovici.

*Družka...*to nebola len žena, ktorá ku mne zapasuje ako posledný diel skladačky. Bola to magická bytosť, polovica môjho srdca a zmysel mojej existencie. Nieкто, kto sa stane mojím slnkom, stredom môjho vesmíru.

Šťastie mali tí, ktorí už svoje polovičky našli. Nebola to totiž žiadna samozrejmosť. Mohli ste sa túlať hore-dole po svete celé tisícročia a nenašli by ste ju.

„A vyzeráš osamelo,“ dodala sukuba hlbším hlasom, ktorým sa ma pokúšala vtiahnuť do svojej moci a mierne naklonila hlavu na stranu.

Jej mágia na mňa nemilosrdne zaútočila. Nemusel som byť génus, aby som pochopil, čo po mne chcela. Bez hanby a priamo sa mi ponúkala. Gule ma zaboľeli pri predstave, ako by som sa do nej ponoril a konečne trochu vypustil paru.

Takmer som zastonal.

„Som na love,“ priložil som si pohár k ústam a napil sa. Hutná tekutina mi sklízla hrdlom do žalúdka ako žeravá láva a prinútila ma zachovať si chladnú hlavu. „Možno neskôr.“

Sukuba sa oprela laktami o barový pult, priam nebane mi ukázala svoj štedrý výstrih a zmyselne sa na mňa usmiala. „Počkám na teba po záverečnej.“

Na chvíľu som nad tým skutočne zauvažoval. V našom svete nikto netušil, ktoré ráno bude jeho posledným. A mne, ako žoldnierovi, Smrtka neustále dýchala na krk a pripomínala mi, že čoskoro príde aj môj čas a skončím pod jej naostrenou kosou.

Využi to, našepkávali mi moje gule.

„Myslíš si, že zvládneš chlapa ako som ja?“ spýtal som sa jej potichu a položil pohár s whisky na pult. Ticho za mojím chrbtom ma prinútilo obzrieť sa.

Stôl, za ktorým doteraz upíri sedeli a pretláčali sa, bol prázdny. Zostali po nich len prázdne poháriky a zápach zvrátenosti.

„Zvládnem všetko,“ doľahol ku mne jej sexom nasiaknutý hlas. „Urobím ti to tak, ako žiadna žena predomnou.“

Dopil som zvyšok whisky, zo zadného vrečka čiernych džínsov som vytiahol zloženú bankovku a hodil ju na pult. Sukuba ma sledovala bez pohnutia, črty jej tváre sa napli od podráždenia a vábivý lesk v jej očiach pohasol.

Očividne sa jej nepáčilo, že som nepodľahol jej zvädzaniu. Nuž, ani moje gule neboli z toho nadšené, ale táto práca mala prednosť.

Detské obeť.

„Možno neskôr,“ kývol som na ryšavú barmanku a zamieril k dverám.

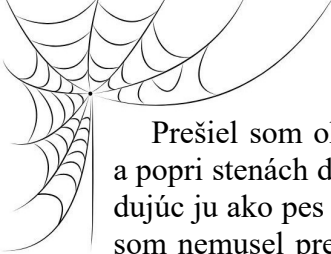
Pachová stopa dvoch upírov bola stále čerstvá. Nemohli byť ďaleko. Nevšimával som si nenávistné pohľady skupinky bosorákov a vykĺzol som zo starého, zatuchnutého baru na vysvietenú ulicu, vkĺznuc do tieňov.

Francúzska štvrť v New Orleans po zotmení pulzovala životom. Nič netušiaci turisti sa zabávali na širokých, vysvietených uliciach, pili či tancovali do rytmov kubánskej hudby. Domy pozdĺž jednotlivých ciest, postavené v starom koloniálnom štýle, boli lákadlom nielen pre ich fotoaparáty, ale aj peňaženky. Rôzne podniky, či už bary alebo obchody so suvenírmi – predovšetkým rôznymi voodoo hračkami – sa stali dokonalou pascou pre naivných turistov, ktorí neváhali zaplatiť *hocičo za všetičo*.

Amulety, voodoo bábiky či dokonca elixíry lásky či kúzla na zvýšenie potencie, to všetko bolo možné zohnať v New Orleans. Niektoré boli pravé, iné zase iba smiešne rekvizity, dobré akurát tak na vystavenie v obývačke.

Pravá mágia sa nesmela predávať, ale nie každý obchodník bol ochotný dodržiavať pravidlá. A potom sa stávali prípady, kedy nič netušiaceho smrteľníka posadla zlá entita, pritiahnutá mágiou v amulete alebo voodoo bábike. Tieto incidenty sa väčšinou končili smrťou a slúžili ako námet pre smiešne nepresné hororové filmy.

Prešiel som okolo jedného takého obchodu s ceduľou VODOO a popri stenách domov som si kliesnil cestu za pachovou stopou, sledujúc ju ako pes idúci po kúsku čerstvého mäsa. Kryli ma tieň, kým som nemusel prejsť cez vysvietenú časť ulice. Nevšimám som si pohľady smrteľníkov, s ktorými som sa stretával zakaždým, keď som sa objavil medzi ľuďmi a snažil som sa pôsobil nenápadne.

Zbytočne.

Nadprirodzené bytosti mali okolo seba zvláštnu, silnú auru, ktorá priťahovala pohľady každého živého tvora. Niektorí to nazývali charizmou, niektorí zase prekliatím. Každá rasa vyžarovala špecifickú energiu, ktorá na druhých pôsobila odlišne. Démoni - ako ja - okolo seba šíрили strach a zároveň nebezpečnú príťažlivosť.

Ako som kráčal preplnenou ulicou, ľudia mi sami od seba uhýbali z cesty, akoby som bol žralok, raziaci si cestu pomedzi hŕb drobných, vyplašených rýb. Bol to ich prirodzený inštinkt, utiecť od hroziaceho nebezpečenstva. Nanešťastie existovali aj typy ľudí, ktorých práve toto nebezpečenstvo priťahovalo a križili mi cestu.

Tak ako aj dnes v noci.

„Hej, fešák,“ oslovila ma roztomilá blondínka s lesklými očami a našpúlenými perami. Prebehla mi pohľadom po odhalených, runami posiatych ramenách a začala sa ovievať. „Nespravíš si so mnou selfie?“

„Dnes nie, zlato,“ odbil som ju a pokračoval ďalej.

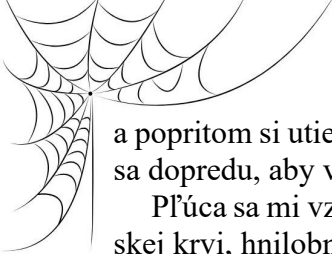
Upíri boli niekde predomnou, cítil som ich. Pri myšlienke, že sa vmiesili medzi nič netušiacich ľudí, ktorí boli ich *potravou*, mi prišlo nevoľno. Boli niekde tu, ako supy číhajúce na svoju korisť. Možno si vyberali svoju ďalšiu obeť.

Musel som ich zastaviť, kým bude neskoro.

Pachová stopa ale vzápätí zmizla. Zostal som stát, skrytý v tienoch a z plných pľúc som sa nadýchol. Lákavá vôňa pečeného mäsa, korenistého *guacamole* či štipľavý zápach spotených tiel. To všetko zaúťalo na moje zmysly a zahmlievalo moju schopnosť stopovať.

Kúsok odo mňa sa ozvala explózia smiechu, ktorá upútala moju pozornosť. Šibol som pohľadom po skupinke mladých dievčat. Jedna z nich sa snažila vyškrabať na nohy, krátke šaty sa jej vyhrnuli vysoko na stehná a ukazovali čierne tangá. Jej kamarátky sa jej snažili pomôcť

a popritom si utierali oči od slz. Niektorí mladíci to využili a nakláňali sa dopredu, aby videli viac, než by si zrejme dievčina priala.

Plúca sa mi vzápätí naplnili známym pachom. Kovový podtón ľudskej krvi, hnilobný závan smrti a štipľavá prímes strachu.

Upíri.

Prudko som pohľadom strelil na križovatku hlučných ulíc. V mase zabávajúcich sa ľudí bolo sprvu náročné nájsť cieľ, ktoré som prenasledoval. Krátko nato som ich zbadal. Krv sa mi zohriala túžbou ničieť a zabíjať. Potlačil som úsmev a vykročil za nimi.

Už som nedopustil, aby sa mi stratili z dohľadu. Nenápadne som sa prikrádal za nimi, premýšľajúc nad tým, ako ich dostanem z ulice a zabijem niekde mimo zvedavé pohľady miestnych ľudí.

To posledné, čo som potreboval, bolo ocitnúť sa behom pár sekúnd na všetkých sociálnych sieťach.

Upíri sa vzápätí stratili v jednej z bočných uličiek, ale už neboli sami. To pridalo na odhodlaní konečne ich chytiť a znieť zo sveta. Nechcel som dopustiť, aby sa ich ruky zmáčali krvou ďalšej nevinnej obete.

Zabočil som do uličky a vklzol do tieňov, ktoré pre mňa poskytovali dokonalé krytie. Pohľad mi padol na dvojicu svetlovlasých upírov, stojacich niekoľko metrov odo mňa, pri odpadkových košoch. Medzi sebou mali mladé dievča, podľa odhadu vysokoškolačku. Jeden sa na ňu natískal spredu, druhý zozadu, lascívne jej prechádzali dlaniami po tele a uličku naplňali nechutné, nadržané vzdychy.

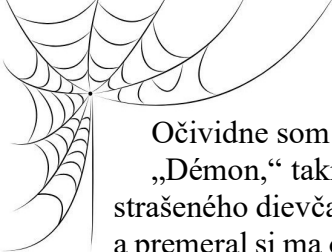
Z puzdier na chrbte som nehučne vytiahol svoje dva meče. Ich čepele boli krátke, vyrobené z temnej démonskej ocele. Zovrel som rukoväte v dlaniach, pripravený ukončiť to.

Dotyky upírov, aj ich bozky začínali byť čoraz agresívnejšie. Dievčina sa prestala usmievať, výraz jej tváre sa jej zmenil zo vzrušeného na znepokojený. Upíri sa zasmiali jej pokusom uniknúť z ich objatia a vtedy som vykročil z tieňov.

„Môžem sa pridať?“

Pri zvuku môjho hlasu obaja upíri zmeraveli. Ich červené oči strelili smerom ku mne, v svetle ďalekej lampy sa zaleskli ich špicaté tesáky. Uličku naplnilo nízke, podráždené syčanie. Oprel som si čepele mečov o plec a v čisto ležérnom geste a venoval im samolúby úsmev.

Očividne som na nich spravil dojem.

„Démon,“ takmer zo seba vyplŕul vyšší z upírov a odstúpil od vystrašeného dievčaťa. S pohľadom upretým na mňa sa mi obrátil čelom a premeral si ma od hlavy až po päty. Pery sa mu skrivilili v pohrdlivom úškrne. „A navyše žoldnier.“

„Zabi ho,“ prikázal mu druhý z upírov a pevne zovrel dievča vo svojom smrtiacom, brutálnom náručí. Uličku naplnil jej strach. Túžba po zvrátenom, horúcom dobrodružstve v náručí dvoch mužov sa jej behom okamihu zmenila na nočnú moru.

Mala šťastie, že som sa tu objavil.

„S radosťou,“ vyšší upír sa prikrčil ako gepard, pripravený na skok. Zameral som svoju mágiu na použitie tieňov okolo nás. Vystrelili do výšky a vytvorili nepreniknuteľnú stenu, aby upíri nemohli utiecť.

Švihol som mečmi v momente, ako sa jeden z nich pohl. V poslednej chvíli uskočil a prikrčil sa na stene blízkeho domu ako pavúk. Jeho červené oči aj tesáky sa zablýskali v grimase plnej zúrivosti.

„Pod' sem, ty pijavica,“ zakrútil som mečmi v obidvoch rukách. „Pod' k ockovi.“

Zúrivé vrčanie, surové a neľudské, naplnilo vzduch a upír po mne skočil. V tej istej chvíli sa spoza môjho chrbta ozval výkrik.

Ženský výkrik.

Obzrel som sa ponad plece, uvidiac, ako druhý upír natíska svoje pery na hrdlo bezbrannej dievčiny. Spod jeho úst jej dolu krkom stekal pramienok krvi.

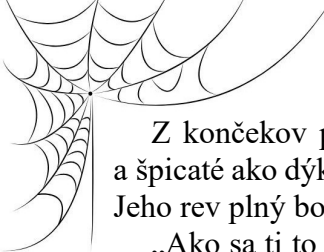
Chvíľkové rozptýlenie ma stálo veľa. Ucítil som náraz - prudký, tvrdý a nečakaný. Ostrá bolesť mi preletela telom ako blesk, paralyzujúca každý môj pohyb.

Odletel som krížom cez temnú uličku a s tupým rachotom narazil do steny. Meče mi vyleteli z rúk a s rinčaním dopadli na zem. Vzduchom sa nieslo zlovestné cvaknutie zubov, nasledované hrdelným syčaním. Potom som ich zbadal - lesklé tesáky, ostré ako dýky, sa mi v okamihu zahryzli do hrdla.

V mysli mi explodovala bolesť.

Múr z tieňov sa rozpadol ako domček z karát.

Z končekov prstov mi vystrelili pazúry, čierne ako bezodná noc a špicaté ako dýky. Vrazil som ich upírovi do brucha, priamo do čriev. Jeho rev plný bolesti a zúrivosti mi takmer prerazil ušné bubienky.

„Ako sa ti to páči?“ precedil som cez zovretú sánku. Jeho stisk na mojom hrdle povolil. Strčil som do neho silou, ktorá by bežného smrteľníka roztrhla na dve polovice a pozviechal sa na nohy.

Prešiel som si prstami po krku a nahmatal teplú, lepkavú krv.

Rozčarovalo ma to.

„Ešte sme neskončili, prekliaty démon,“ doľahol ku mne protivný šepot. Zdvihol som zrak, pripravený doraziť tých dvoch bastardov...no ulička zívala prázdnotou.

Doriti.

Pohl'ad mi padol na bezvládne telo, ležiace na kamennej dlažbe. Zohol som sa po svoje zbrane, zasunul ich do puzdier na chrbte a krívajúc som sa priblížil k dievčaťu. Klesol som na kolená, odhrnul jej vlasy z tváre a zanaďával som.

Jej oči, plné strachu a bolesti, boli nehybné. Hrud' sa jej nedvíhala, ani neklesala. Z rany na krku jej stále vytekali prúžky krvi, každou sekundou slabšie a slabšie. Okrem môjho prerývaného dychu sa v uličke neozýval žiadny iný zvuk.

Jej srdce naveky stíchlo.

Prešiel som si dlaňou po unavenej tvári a zovrel dlane do pästí. Naplnila ma zúrivosť, prameniaca z beznádeje a pocitu vlastného zlyhania.

Toto dievča dnes vôbec nemalo zomrieť. Vyhasol z nej život a to len kvôli mne. Keby som sa v bare nenechal rozptýliť tou prekliatou sukubou, upíri by mi neušli.

Bola to moja vina.

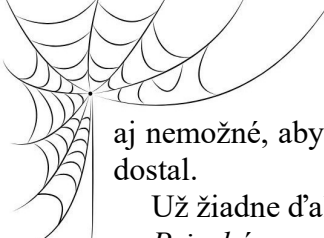
Pozrel som dievčaťu do vydesených, naveky zamrznutých očí a s ľútosťou som ju pohladil po mladej, pôvabnej tvári.

„Mrzí ma to.“

Smiech a hlasná vrava, prichádzajúca z vedľajšej ulice, ma prinútila zmiznúť. Vklzol som do tieňov skôr, než ma niekto mohol zbadáť a sledoval som, ako skupinka mladých ľudí nachádza mŕtve dievča.

Rozjarená nálada a smiech sa razom zmenili na krik a hrôzu. Skrytý v tieňoch som sa díval, ako volajú políciu a zaprisahal sa, že urobím

aj nemožné, aby som tých dvoch psychopatických sviniarov konečne dostal.

Už žiadne ďalšie nevinné obete.

Prisahám.

Kapitola 2

Mina

HLAVNÉ SÍDLO LOUISIANSKÝCH BOSORIEK sa nachádzalo na samom okraji New Orleans, v blízkosti nebezpečných močiarov, opradených hrôzostrašnými legendami. Ťahali sa do diaľky ako zlovestný príznak, ukrývajúce svoje desivé tajomstvá.

Nikto presne nevedel, čo sa na dne močiarov nachádza. Každý, kto do nich vstúpil, sa už nikdy nevynoril. Hovorilo sa, že tam prebývali duše tých, čo sa utopili a každého, kto sa opovážil narušiť ich pokoj, nemilosrdne stiahli do hlbín.

Možno práve preto močiare vyžarovali zlovestnú, odpudzujúcu energiu, ktorá chránila sídlo bosoriek pred zvedavými pohľadmi smrteľníkov. Všadeprítomný zápach hniloby, otravné komáre a groteskne sa klenúce stromy pôsobili dostatočne odstrašujúco na to, aby sa tu zatúlal čo i len jeden jediný turista.

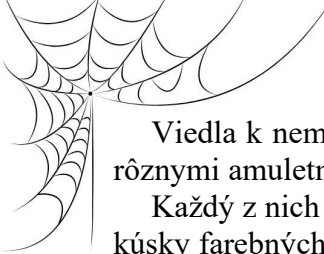
Hruď ma ťažila, keď som kráčala úzkou cestičkou z udupanej hliny, vedúcou k priestrannému sídlu. Po mojich stranách sa dvíhali starodávne duby, natáhovali ponad mňa svoje konáre ako zlovestné chápadlá, ktoré sa už-už chystali schmatnúť každého, kto sa opovážil narušiť pokoj bosoriek. Z konárov viseli dlhé, sivozelené stuhy, typické pre tento kraj Louisiany a prispievali k mystickej atmosfére tohto miesta.

Bol to španielsky mach. Rastlina hojne využívaná šamanmi a bosorkami po celom svete za cieľom ochrany alebo prepojenia s predkami. Podľa legendy ho miestnym bosorkám darovali samotní duchovia lesa. Každý jeho kúsok obsahoval kvapku krvi pradávnych bohov, ktorá ho nabíjala magickou energiou. Už len kráčať tak blízko nich vo mne vzbudzovala posvätnú bázeň.

Prítomnosť mágie vo vzduchu priam iskrila. Cítila som ju na pokožke ako jemné brnenie, ktoré rozozvučalo moje zmysly.

Pomedzi stromy sa postupne vynorilo veľké sídlo v koloniálnom štýle. Biele drevené obloženie žiarilo aj v tieni hustého porastu a vysoké stĺpy na verande pôsobili ako nemí svedkovia histórie, ktorú toto tajomné miesto ukrývalo.

Viedla k nemu cesta lemovaná nielen starodávnymi dubmi, ale aj rôznymi amuletmi, visiacimi z pokrútených konárov.

Každý z nich bol niečím iný. Niektoré boli jednoduché, iné zdobili kúsky farebných krištáľov či vyryté runy. Spolu vytvárali tichý závoj ochrany, ktorý pôsobil ako neviditeľná stena medzi mnou a svetom tam vonku. Pohľad na amulety mi bolestne pripomínal, prečo bolo také dôležité patriť do covenu.

Coven znamenal bezpečie. Ochranu. V množstve bola sila a u bosoriek to platilo dvojnásobne. Naša rasa nebola v nadprirodzenom či ľudskom svete obľúbená. Tiahla sa za nami krvavá stopa nedôveryhodnosti a zrady. Mnohé moje sestry zaplatili za chyby našich predkov tú najvyššiu cenu.

A ja som nechcela patriť medzi ne.

Lenže na to, aby coven prijal bosorku do svojich osídíel, potreboval protihodnotu. Niečo za niečo. Vo väčšine prípadov stačila mágia - sila, ktorá nám kolovala v žilách. Moc, ktorú sme zdedili po našich predkoch. Čím vzácnejšia mágia, tým lepšie.

Coveny potrebovali bosorky, ktoré by v prípade núdze dokázali ochrániť celé spoločenstvo. Démoni či vlkolaci zo znepriatelenej frakcie nás lovili po celé stáročia. Pokým vojna medzi nami neskončí, žiadna z nás nebude v bezpečí.

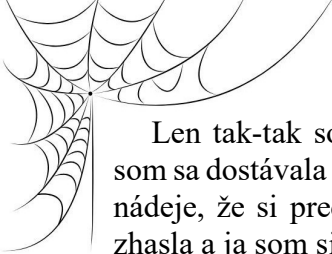
Osamotená bosorka znamenala príliš ľahký cieľ. Bosorka bez mágie sa rovnala chodiacej mŕtvole.

Potrebujem coven.

Do New Orleans ma, aby som bola úprimná, priviedla čistá náhoda. Po tom, čo som bola nútená opustiť svoj predchádzajúci coven som sa chcela pôvodne vybrať do Houstonu. Počula som, že miestny klan upírov prijíma bosorky do svojho hniezda výmenou za *určité* služby. Nemusela som byť nadpriemerne inteligentná, aby som si nedomyslela, čo za služby by to mali byť. Určite by nevyžadovali len krv.

Ale predstava, že by sa zo mňa stala nielen krvná banka, ale aj matrac, mi príliš nevoňala. Lenže, mala som vôbec na výber? Potrebovala som ochranu, ak som sa chcela dožiť ďalšieho dňa. Dokázala som premôcť mladého vlkolaka, ktorý sa ešte nenaučil ovládať svoju silu či démona, ktorému stačilo ukázať výstrih a hormóny ho pobláznili. Avšak, naposledy na mňa zaútočila celá *svorka* vlkolakov.

Len tak-tak som prežila. Vyviazla som so zraneniami, z ktorých som sa dostávala celé týždne. A pokiaľ vo mne dovtedy horela iskierka nádeje, že si predsa len dokážem poradiť aj sama, v tú osudnú noc zhasla a ja som si uvedomila trpkú pravdu.

Či som chcela alebo nie, potrebovala som bezpečie covenu alebo upírieho hniezda.

A tak som sa vydala do Houstonu. Potlačila som nechúť, ktorá mi lomcovala celým telom a utešovala som sa tým, že mi išlo o prežitie. Sex pre mňa nebol dôležitý, nepotrebovala som ho. Zvládnem sa od toho fyzického aktu odosobniť za cenu ochrany.

Nezvládneš, šepkalo mi moje podvedomie, ktoré som zakaždým veľmi rýchlo umlčala. A hoci som sa veľmi snažila nepodliehať panike z toho, čo by ma v Houstone čakalo, nedokázala som *nehľadat'* iné cestičky.

Cestou do Texasu som si na malej benzínke vypočula rozhovor dvoch mladých bosoriek. Poznala som ich nielen podľa ochranných amuletov, ale predovšetkým z magickej aury, ktorá sa okolo nich vznášala. Hovorili o covene louisianských bosoriek, najmocnejšom covene na celom juhu Spojených štátov. Podľa ich slov svoju moc živil blížkym vzťahom so svojimi predkami a všetci zo znepriatelenej frakcie sa ich báli.

To mi vnuklo nápad.

Rozhodla som sa skúsiť šťastie a zmenila som smer svojej jazdy. Zamierila som do New Orleans, kolísky južanského bosoráctva, aby som sa u nich pokúsila získať miesto.

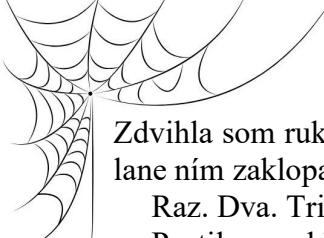
Nemám im čo ponúknuť, prebleslo mi mojou zúfalou mysl'ou, keď som sa priblížila k majestátnemu, tajomnému sídlu. Zovrela som dlane do pästí a zaťala sánku tak pevne, až to zabolelo. Lomcovali mnou pochybnosti miešané so zúfalstvom, ale odmietla som sa teraz otočiť a odísť. Nie, keď som došla už tak ďaleko.

Buď toto alebo Houston.

S novým odhodlaním som vystúpila po drevených schodoch. Pod mojimi členkovými čižmami dramaticky zavrzgali. Pristúpila som k dverám zdobeným nádhernou drevorezbou a zhlboka sa nadýchla.

Kovová chuť mágie mi poštekľila jazyk. Prebehla som pohľadom po dverách, všimajúc si textúru starého dreva pod bielym lakom.

Zdvihla som ruku, chytila mosadzné klopadlo v tvare lebky a odhodlane ním zaklopala.

Raz. Dva. Tri.

Pustila som klopadlo, vystrela ramená a čakala. Sekundy sa vliekli, akoby sa premenili na hodiny. Zdalo sa mi, akoby vzduch okolo mňa ešte viac oťažel, pomedzi prsia mi začali stekať kropaje potu. Dusná klíma južnej Louisiany sa vôbec nepodobala mojej rodnej Minnesote.

Dvere sa pomaly, škripavo otvorili. Plúca mi naplnila vôňa kadidla, mäty a levandule. V tvári som ucítila slabý závan, našuchoril mi končeky vlasov a príjemne mi schladil tvár. Amulety nad mojou hlavou zacengali, mágia s každým tónom vo vlnách pulzovala a mňa sa zmocnil pocit, akoby sa ma dotklo niečo neviditeľné.

„Vstúp dovnútra.“

Z príjemného, chladivého tieňa ku mne doľahol melodický, ženský hlas, znejúci akoby prichádzal z iného sveta. Jeho sila zavibrovala vzduchom, ovládla moje svaly a prinútila ma poslúchnuť. Vkročila som do prítmnia, dusivé teplo sa stratilo a vôňa mäty či levandule zosilnela. Moje oči si sprvu nedokázali zvyknúť na zmenu svetla.

Dvere za mojím chrptom sa prudko zavreli. S ľakom v srdci som sa obzrela ponad plece...no pri dverách nikto nestál. Nebol tam nik, kto by ich mohol fyzicky zavrieť. Aj keby som si to rozmyslela a chcela odísť, už nebolo úniku.

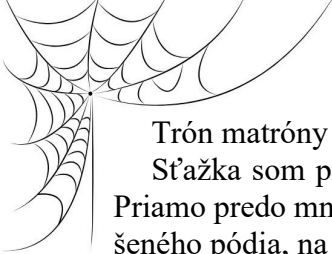
Obrátila som sa naspäť dopredu. Moje oči si privykli na prítmnie a vnútro sídla sa mi zjavilo ako príznak zo snov. Ocítla som sa v priestrannej hale, zaliatej mäkkým, teplým svetlom, ktoré prenikalo dovnútra cez vysoké okná. Omámené som sledovala častice prachu, poleťujúce vzduchom a zhlboka sa nadýchla, aby som si dodala odvalu.

Sladkastá vôňa kadidla zosilnela.

Lesklá drevená podlaha vo farbe tmavého orechu bola ozdobená ochrannými maľbami. Runy či iné znaky prispievali k obrane pred nepozvanými hosťami alebo tichými hrozbami, ktoré by sa pod zámienkou pokúsili vpadnúť do majestátneho sídla.

Vysoký strop podopierali ďalšie stĺpy, bohato zdobené vyrezávanými dubovými listami. Na opačnom konci priestrannej haly sa v polkruhu rozprestierali drevené stoličky s vysokými opierkami. Najväčšia z nich stála na vyvýšenom pódiu...ako trón.

Trón matróny louisianských bosoriek.

Sťažka som preglgla, keď mi pohľad opätovalo sedem párov očí. Priamo predou mnou sedelo sedem bosoriek, tri po každej strane vyvýšeného pódia, na ktorom spočívala matróna.

Bosorka s najväčšou silou. Hlava covenu. *Kráľovná*.

Energia a moc, sálajúca z jej tela, ma zasiahla plnou silou. Kolená sa mi zachveli, akoby chceli klesnúť k zemi bez mojej vlastnej vôle. Pohľad jej čiernych očí bol mocný a pichľavý ako dýky, ktoré sa mi zabodávali do tela a videli do najskrytejších častí mojej duše.

Žmurkla som, takmer uhnúc pohľadom.

V poslednej sekunde som sa zháčila a vydržala som, hoci mi v očiach vystrelila bolesť. Nechcela som jej ukázať svoj strach. Žiadny coven nechcel zbabelú bosorku. Nemohla som im síce ponúknuť svoju moc, ale mohla som im ponúknuť *seba*.

Svoje odhodlanie.

Svoju odvahu.

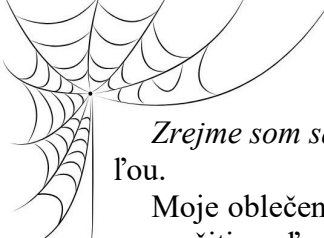
Matróna mierne prižmúrila oči tmavé ako ónyx, vrásky okolo jej očí sa prehĺbili. Karamelová pokožka odrážala vek a skúsenosti. Prísnu, no pôvabnú tvár jej lemovali pramene krásnych havraních kučier. Oblečená v krémovom rúchu pôsobila ako bytosť z inej dimenzie. Nahé ramená jej zdobili zlaté náramky, prsty mala posiate ligotavými prsteňmi. Okolo zápästia mala uviazanú vyblednutú, bledorúžovú stuhu, ktorá ostro kontrastovala s jej výzorom. Zrejme mala pre ňu akýsi skrytý význam.

Bosorky po jej stranách boli zmesou rôzneho veku a výzoru. Všetky sedeli na stoličkách s chrbtami rovnými ako sviece, ich tváre odmerané a neprístupné. A všetky mali oblečené podobné rúcha ako matróna, zmes elegancie a zmyselnosti.

V obtiahnutých džínsoch, krátkom tielku a koženej bunde som sa cítila priam žalostne.

„Kto si a čo chceš?“ ozvala sa bosorka sediaci po matróninej pravici. Bola mladá, zrejme v mojom veku. Husté svetlé vlasy vo farbe pšenice mala vypnuté na vrch hlavy, niekoľko prameňov jej elegantne padalo na útle plecia. Tón jej hlasu prezrádzal nedôveru miešanú so štipkou nadradenosti.

Zrejme som sa mala predtým aspoň osprchovať, prebleslo mi myslou.

Moje oblečenie nebolo prispôsobené tunajšej klíme, ale za to bolo na prežitie veľmi praktické. V šatách a sandáloch by som nedokázala utekať pred démonmi či vlkolakmi a prežitie bolo pre mňa oveľa cennejšie ako parádenie. Napriek tomu som sa mohla trochu upraviť, aby som spravila lepší dojem.

Neskoro.

„Volám sa Mina,“ prehovorila som prekvapivo silným a jasným hlasom, hoci sa moje vnútro chvelo nervozitou a strachom z odmietnutia. Bosorky si ma premeriavali, hodnotili ma a ja som si priam zúfalo priala, aby ma napriek žalostnému prvému dojmu vzali medzi seba.

„Mina...ako Wilhelmina?“ Bosorka s krátkym, štýlovým mikádom mierne naklonila hlavu nabok. V svetlých očiach sa jej zračila zvedavosť. „Si Nemka?“

„Nie,“ pokrútila som hlavou, stále držiac chrbát vystretý. Srdce mi búchalo tak mocne, až som sa bála, že každá jedna bosorka zbadá prudké dvíhanie a klesanie môjho hrudníka. „Iba Mina...a nie, nie som Nemka. Moja mama mala iba slabosť pre Brama Stokera.“

„Naozaj?“ bosorka s mikádom nadvihla delikátne obočie. „Ako to?“

„Podľa jej slov som ju prvýkrát kopla, keď čítala *Draculu*,“ odvetila som podľa pravdy, cítiac sa nepríjemne. Sonda do mojej minulosti mi bola proti srsti. Lenže pokiaľ som chcela, aby ma vzali medzi seba a pod svoju ochranu, nemohla som klamať.

Vycítili by to.

„A kde je tvoja matka teraz?“

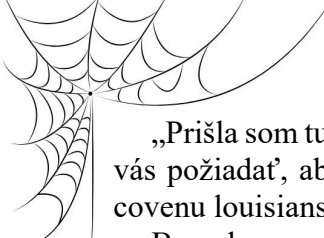
„To stačí, Selena,“ matrónin hlas zadunel vzduchom.

Po chrbte mi prebehol mráz. Bosorka s mikádom stíchla. Pozrela som na matrónu, ktorá ma pozorovala zo svojho trónu a z jej nečitateľného výrazu som nedokázala vylúštiť, čo si o mne myslela.

„Prečo si tu?“ spýtala sa ma rázne. „Predkovia mi našepkávajú, že nemáš žiadny covenant. Bosorky bez covenantu sú nanajvýš podozrivé a ich príchod väčšinou predstavuje zlé znamenie.“

Nemalo zmysel zapierať.

„Prišla som tu hľadať útočisko,“ odpovedala som úprimne. „Chcem vás požiadať, aby ste ma vzali medzi seba. Chcem sa stať súčasťou covenu louisianských bosoriek.“

Bosorka so svetlými vlasmi pohrdlivo ohrnula hornú peru. Svoj odpor voči mne dávala jasne najavo, vôbec to neskrývala. Nevšímala som si ju, dívala som sa len a len na matrónu. Oči ma opäť rozboleli a po lícach mi začalo stekať niečo vlhké.

Zdvihla som ruku a prešla som si prstami po pokožke. Na končekoch prstov som mala krv. Jasnú, červenú, zdravú. *Moju.*

„To sú trúfalé slová od bosorky, ktorá nemá žiadnu moc,“ podotkla matróna, elegantne sa vzpriamila a zišla ku mne.

Čím bola bližšie, tým bolesť v mojich očiach silnela. Nútila som sa vydržať jej pohľad, hoci ma do očí bodali neviditeľné ihly. S každým krokom do mňa viac a viac udierala jej moc, až sa mi kolená zachveli a napriek odhodlaniu vydržať som klesla k zemi.

Pokorne som sklonila hlavu a zavrela oči.

Príliš slabá.

Ucítila som, ako okolo mňa začala krúžiť. „Žiadny coven...žiadna moc...prečo si myslíš, že by si mala patriť medzi nás?“

Oči som držala pevne zatvorené, srdce mi dunelo v hrudi ako vojnový bubon. „Ste najsilnejší coven na celom Juhu.“

„To nie je odpoveď na moju otázku,“ zaznel jej príkry hlas spoza môjho chrbta.

„Viem, aké sú moje šanci na prežitie,“ šepla som, želajúc si, aby môj hlas znel silno a nie slabo. „Potrebujem coven, ktorý by ma ochránil. Som pre to ochotná urobiť čokoľvek.“

„Čokoľvek?“ chytila ma za slovíčko.

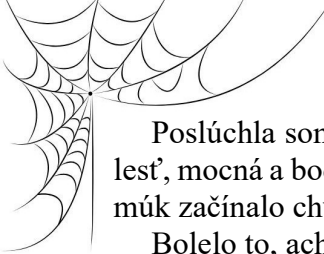
Zachvela som sa. „Áno, *čokoľvek.*“

Prisľúbiť niečo také bolo nebezpečné, ba priam nerozumné. Mohli by ma prinútiť spraviť niečo, čo by mi spôsobilo muky a ja by som proti tomu nemohla bojovať. Slovíčko *čokoľvek* bolo tým najnebezpečnejším slovom, aké existovalo.

Matróna zastala predou mnou. Na brade som ucítila dotyk jej teplých prstov.

„Pozri sa na mňa,“ prikázala mi a nadvihla mi hlavu.

Poslúchla som. Len čo som otvorila oči, okamžite ma zasiahla bolesť, mocná a bodavá. Začala som zuby ešte viac, telo sa mi od tichých múk začínalo chvieť.

Bolelo to, ach Bože, tak veľmi to bolelo...

Matróna na sekundu zmeravela, akoby ju niečo pri pohľade na moju tvár prekvapilo. Dívala som sa na ňu, teplá krv mi neprestávala máčať líca. Netušila som, ako dlho to ešte vydržím.

„Máš fialové oči,“ podotkla hlasom takým tichým, akoby chcela, aby som ju počula iba ja. „*Levandulové*.“

V jej pohľade sa zjavil záblesk prekvapenia. V tej chvíli bolesť zmizla a môj zrak sa vyjasnil. Matróna ma neprestajne držala za bradu, z jej prstov do mňa prúdila mocná energia. Dívala som sa jej do očí a pohľadom jej dávala najavo, že som mala svoju hodnotu aj bez mágie.

Vezmite ma medzi seba, prosila som ju v myšlienkach.

„Bosorka s levandulovými očami,“ matrónin hlas s každým slovom viac a viac zanikal. Nedokázala som rozlúštiť jej pohľad. Pravda, moje oči vzbudzovali vášne všade, kde som sa objavila. Boli totiž *nezvyčajné*.

Upíri mali oči červené, démoni čierne a vlkolaci vo farbe tekutého zlata. No bosorky? Farba ich očí bola ľudská - zelené, modré, sivé, jednoducho všetky kombinácie a odtiene typické pre ľudskú rasu.

Až na tie moje.

„Nemá žiadnu moc, matróna,“ ozvala sa svetlovlasá bosorka jedovato. „Nebude pre náš coven predstavovať žiadny ošoh, len príťaž.“

„Coven by mal byť bezpečným útočiskom pre každú bosorku,“ namietla čarodejnica s mikádom - Selen. „Obzvlášť v týchto ťažkých časoch.“

„Nemôžeme byť Noemovou archou pre každého zatúlaného psa. Príroda má svoje pravidlá - selekciu. Prežijú len tí najsilnejší.“

„To je surové aj na teba, Callidora.“

Matróna ma pustila, urobila krok vzad a zdvihla ruku. Obidve rozhádané bosorky okamžite zmĺkli. Zostala som kľáčať na lesklej drevenej podlahe, krv na mojich lícach postupne, pomaličky schla. Dívala som sa na matrónu, ktorej sa po tvári rozťahol široký úsmev.

Jej oči ale naďalej zostali chladné.

„V poriadku. Pokiaľ chceš miesto v našom covene, musíš si ho zaslužiť.“

„Ale matróna -,“ Callidora sa nesúhlasne zahniezdila, no zmĺkla, keď jej kráľovná zdvihla jeden prst. Bosorka pokorne sklopila hlavu ako dobre vycvičený pes a viac už neprotestovala.

Visela som očami na matróne, ktorá sa neprestávala usmievať. Ignorovala som ten tichý, varovný hlások v mojom vnútri a sústredila som sa na to, že mi dávala šancu.

Šancu stať sa súčasťou covenu.

„Existuje prsteň,“ pokračovala matróna, jej tmavé oči sa ligotali. „Nesmierne mocný prsteň. Patril bosorke menom Evangeline Moreau. Po jej smrti sa stratil. Prines mi ho a staneš sa jednou z nás.“

V hale nastalo hrobové ticho. Zdalo sa, akoby sa aj prachové častice prestali hýbať. Dívala som sa matróne do očí, každé jej slovo sa mi vyrývalo do pamäte.

Prsteň. Evangeline Moreau. Nájsť a priniesť.

To zvládnem.

„Ten prsteň sa neúspešne pokúšajú nájsť všetky rasy už viac než celé storočie,“ matróna sa vrátila naspäť na svoj trón, elegantne sa usadila a položila si ruky na opierky. „Ak sa ti to podarí a prinesieš mi ho, máš moje slovo, že sa staneš súčasťou covenu louisianských bosoriek.“

Zaletela som pohľadom k svetlovlasej bosorke. Pery sa jej skrivilili v posmešnom úškrne, ktorý sa mi ani trochu nepáčil. Zmocnilo sa ma podozrenie, že to vôbec nebude také jednoduché, ako by sa na prvý pohľad mohlo zdať.

„Aký je háčik?“ nedalo mi, aby som sa nespýtala.

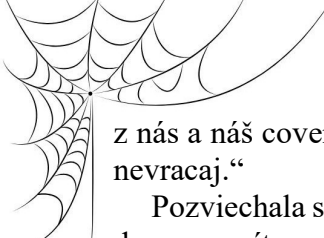
„Prsteň sa stratil v roku 1879, kedy Evangeline Moreau zomrela. Nikomu nepovedala, kde ho ukryla, ani nezanechala žiadny odkaz.“

Oči sa mi rozšírili. „Ale...ale...môže byť na tisíckach rôznych miest! Bude to ako hľadať ihlu v kope sena!“

„Chceš sa stať jednou z nás?“ ozvala sa Callidora s jedovatou radosťou, akoby dobre vedela, že zlyhám. „Porad' si.“

„Chod', Mina,“ matróna mávla smerom ku mne a dvere za mojím chrbtom sa otvorili. „Nájdi prsteň. Ak sa ti to podarí, staneš sa jednou

z nás a náš coven ťa bude ochraňovať. Pokiaľ ho nenájdeš...ani sa tu nevracaj.“

Pozviechala som sa na rovné nohy. Naposledy som prebehla pohľadom po prítomných bosorkách a zvrtila sa na odchod. Celou cestou k dverám som na sebe cítila ich pohľady, bodali ma do chrbta ako dýky. Doľahol ku mne vzdialený, posmešný smiech, ktorý zanikol v momente, akonáhle som prekročila prah domu.

V tej chvíli sa dvere prudko zabuchli, príjemný chládok sa stratil a nahradil ho dusivý vzduch louisianských močiarov.

Mala som chuť zasmiať sa nad beznádejnou situáciou, v ktorej som sa ocitla. Matróna mi síce dala šancu získať si miesto v coven, ale všetkým muselo byť jasné, že jej úloha bola nespĺniteľná. Ako som mohla nájsť prsteň, ktorý sa stratil pred viac než sto rokmi? Prsteň, po ktorom nezostala žiadna zmienka?

Ani som netušila, kde by som vôbec mala začať.

Toto alebo Houston, pripomenulo mi moje vnútro.

Tie tri slová stačili na to, aby som sa pozbierala a uvedomila si, že stále nebolo nič stratené. Z nejakého dôvodu mi matróna dala šancu, hoci sa sprvu zdalo, že ma bez ceremónií odmietne a vyhodí. Jej názor zmenili moje oči. A hoci som netušila, *prečo* tomu tak bolo, rozhodla som sa považovať to za dobré znamenie.

Osud chcel, aby som uspela. Všetky okolnosti tomu nasvedčovali. Preto som potlačila beznádej, ktorá stravovala moju dušu a s novým odhodlaním som vykročila po chodníku smerom k novej budúcnosti.

Nájdem ten prsteň. Nájdem ho a prinesiem matrónu ako dôkaz toho, že som bola hodná toho, aby som sa stala súčasťou covenu. A keď sa tak stane, už sa nikdy nebudem musieť obávať toho, či sa dožijem rána. Nebudem sa musieť neustále obzerať ponad plece, či ma nesleduje svorka vlkolakov alebo špinavých démonov.

Budem v bezpečí.

Kapitola 3

Rhain

PO NEVYDARENOM LOVE SOM sa musel uchýliť do blízkeho hotela, aby som si vyliečil rany a spil sa do nemoty z toho, že som to kompletne posral. Zlyhanie ma ťažilo ako balvan, ťahalo k zemi a ničilo ma. A hoci som sa snažil pomocou alkoholu zabudnúť na to, čo sa udialo, nedokázal som to.

Stále som videl tie mŕtve oči.

Ďalšia nevinná obeť. Koľko ich ešte musí byť, kým tých dvoch ciaciakov konečne nezabijem? Jedného z nich som zranil, možno smrteľne. Upíri sa, nanešťastie, vďaka ľudskej krvi dokázali rýchlo regenerovať. Stačilo, aby si vyhliadol ďalšiu obeť, vysal ju dosucha a za pár hodín bude ako nový.

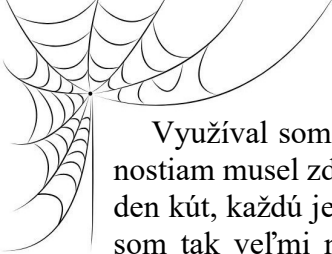
S nadávkami na perách som sa oprel o stenu ošarpanej izby, pokrčil som nohu v kolene a privrel oči. Fľašu whisky som zvieral tak pevne, až hrozilo, že praskne a črepiny sa rozletia do všetkých strán. Najradšej by som ju prehodil cez celú izbu, až by narazila do steny s vyblednutými tapetami a mojej frustrácii by sa aspoň trochu uľavilo.

Škoda alkoholu, prebleslo mi mysl'ou, priložil som fľašu k ústam a napil sa. Rany na mojom tele sa pomaly, postupne hojili. Krv na mojom krku už dávno prestala tiecť, stopy po upírskych tesákoch sa už zacementovali.

Toľká škoda, že krv démona nebola jedovatá. Neexistovalo by väčšie zadost'učinenie, keby jeden z upírov skapal na následky toho, že sa zo mňa pokúsil napiť.

Ruka s fľašou mi vzápätí klesla k zemi. Zaklonil som hlavu dozadu a prebehol pohľadom po hotelovej izbe. Cez otvorené francúzske okná dnu prenikali lúče dopoludňajšieho slnka. Zažltnutá záclona viala v slabom, horúcom vánku. Posteľ, stojaca uprostred izby, bola stále úhl'adne postlaná, obliečky nedotknuté. Ventilátor nad mojou hlavou sa pomaly, lenivo krútil. Stará, ošarpaná tapeta na stenách už zažila lepšie časy a diery v drevenej podlahe pripomínali, ako dlho tu tento hotel stál a poskytoval útočisko pre všetkých návštevníkov z nadprirodzených svetov.

Využíval som ho zakaždým, keď som sa kvôli pracovným povinnostiam musel zdržať v tomto prehnutom meste. Poznal som každý jeden kút, každú jednu ryhu v stene či dieru v podlahe. Nikdy predtým som tak veľmi netúžil všetko naokolo rozbiť na márne kúsky ako v tejto chvíli.

Z vedľajšej izby sa zrazu ozvalo rytmické búchanie, nasledované hlbokými stonmi. Privrel som oči. Zvuky sexu naberali na intenzite a rozčuľovali ma. Posteľ rázne udierala do steny, pridali sa výkriky.

Nedokázal som potlačiť hlboké, podráždené zavrčanie, ktoré sa mi vydralo z hrude. Otvoril som oči, priložil fľašu whisky k ústam a na jeden šup som dopil zvyšok zlatistého alkoholu. Prešiel mi hrdlom ako oheň a priam blažene otupil moje zmysly.

Dvere do mojej izby sa z ničoho nič otvorili.

„Presne som vedel, kde ťa nájdem. A len tak mimochodom - vyzeráš ako sračka.“

Prázdna fľaša klesla k zemi. Zažmúril som ku dverám, kde stála vysoká, robustná postava. Ten hlas som poznal, aj vôňu, ktorá naplnila hotelovú izbu.

Zmes lesa a psej srsti.

„Declan,“ lenivo som sa na neho usmial. „Nebodaj si ma prišiel pozrieť.“

„Počul som, že si v meste, tak som sa chcel presvedčiť na vlastné oči,“ jeho hlboký, hrubý hlas do mňa udel ako kladivo. „Je tu príšerný smrad, priateľu. Mal by si sa osprchovať.“

Zaklonil som hlavu. Sledoval som, ako za sebou zatvoril dvere, prešiel izbou a čupol si ku mne. Zvuky prichádzajúce z vedľajšej izby ho očividne netrápili. Vzal mi fľašu z prstov a znechutene ju odhodil nabok. Rozbila sa na množstvo ostrých črepín.

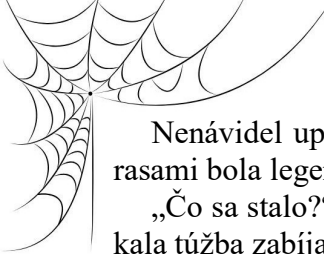
„Budeš to musieť upratať,“ podotkol som a privrel oči. Jazyk sa mi smiešne podlamoval. „Jojo ma zabije, ak jej znova zdemolujem izbu.“

„Ako žoldnier jej to rýchlo splatíš,“ v jeho hlase sa ozval nesúhlas. „Čo sa stalo, že si sa tak doriadil?“

„Upíri.“

To jedno jediné slovo stačilo na to, aby sa Declanovi zlovestne zaľeskli oči a z hrude sa mu vydralo vlčie vrčanie.

Nenávidel upírov ešte viac než ja. Nenávisť medzi týmito dvomi rasami bola legendárna.

„Čo sa stalo?“ spýtal sa nízko položeným hlasom, v ktorom pretekala túžba zabíjať.

Declan nikdy nevynechal možnosť zabiť jedného či dvoch upírov, pokiaľ sa mu priplietli do cesty. Až nedávne spory s bosorkami ho prinútili ustúpiť do úzadia, pokiaľ nechcel skončiť s kľatbou na pleciach.

Naveky uväznený vo vlkolačej podobe, tak znela vyhrážka od matróny louisianských bosoriek. Môj priateľ nemohol inak, než cúvnuť, pokiaľ nechcel do konca večnosti behať po okolitých lesoch a vyt' na mesiac.

„Sledoval som ich sem až z Atlanty, aby som ich dostal a zlyhal som,“ odpovedal som podľa pravdy. „A kvôli mne zomrela ďalšia nevinná obeť.“

Declan si ma premeral so zachmúrenou tvárou. Tmavé vlasy mu v neposlušných vlnách padali až na široké plecia. Niekoľko prameňov mu skĺzlo do čela, akoby si ich tam predtým uhladil dlaňou. Tvár aj ramená mal posiate jazvami z bojov, ktoré za svoj dlhý život stihol nahromadiť.

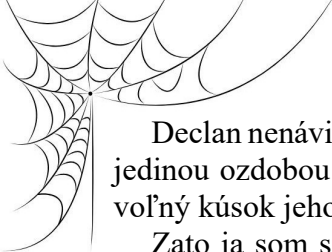
Pri mnohých z nich som bol aj ja. Poznali sme sa už celé veky, bok po boku sme sa zúčastnili početných bojov. Bol to jeden z mojich blízkych priateľov, ktorý mi kryl chrbát zakaždým, keď som to potreboval. Vlkolaci mali v sebe prirodzene zakorenenú lojalitu. Nemusel som sa obávať, že by ma zradil a bodol mi dýku do chrbta.

„Chápem,“ zašomral, jeho hlas znel ako vrčanie rozzúreného psa. Jeho oči začali žiariť ešte intenzívnejšie, keď ku mne natiahol ruku a položil mi ju na rameno. „Ale nemal by si sa takto opúšťať, priateľu. Alkohol a sebaľútosť nič nevyrieši.“

„Nevyrieši, ale na sekundu to pomôže,“ ironicky som sa na neho usmial a pozviechal sa na nohy. Declan sa vystrel spolu so mnou. Boli sme rovnako vysokí, dokonca aj stavbu tela sme mali takmer identickú. Jediné, čo nás odlišovalo, bola farba očí.

A tetovania.

Declan nenávidel ihly, preto jeho telo nezdobila žiadna maľba. Jeho jedinou ozdobou boli dávno zahojené jazvy, križujúce takmer každý voľný kúsok jeho opálenej pokožky.

Zato ja som sa mohol pýšiť démonickým tetovaním čiernym ako noc, ktoré sa mi rozťahovalo po chrbte, hrudi a ramenách. Nebolo to klasické tetovanie – boli to runy. Démonské runy. Temný atrament v sebe skrýval mágiu démonov, mocnú a smrtiacu. Získal som ho, keď som sa stal bojovníkom a prijal som to, na čo som bol predurčený.

Na skazu. Na deštrukciu všetkého. Na *zabíjanie*.

„Musíš prestať toľko chľasť, Rhain. Možno by ti pomohlo, keby si *ju* predsa len znova začal hľadať.“

Prešiel som okolo neho, prekálajúc ho varovným pohľadom. „Nezačínaj s tým znova.“

Declan si založil ruky na hrudi, jeho tvár sa napla do pevných kontúr. Obišiel som ho, odhrnul zažltnutú záclonu a vyšiel na malý balkón. Zaprel som sa dlaňami o hrdzavé, ozdobné zábradlie a porozhliadol som sa.

Francúzska štvrť za denného svetla sa vôbec nedala porovnať s tým, na čo sa premenila po zotmení. Ulice zaliate jasnými, slnečnými lúčmi dýchali pokojom a typickou južanskou lenivosťou. Nikto sa nikam neponáhlal, čas plynul pomaly, akoby všetci mali pred sebou večnosť sveta.

Zhlboka som sa nadýchol, vťahujúc do seba rôzne vône a zápachy. Pečené korenisté mäso, výfukové plyny z vedľajších ulíc, pokazená kanalizácia. Zachytil som divokú hádku v španielčine, prichádzajúcu spod balkóna a zbadal som mladú dvojicu, kráčajúcu po rozpálenom asfalte.

Nevšimli si ma. Sledoval som ich, ako sa hádajú, divoko gestikujú a hoci som nerozumel ani hovno, nedokázal som od nich odtrhnúť zrak. Muž náhle schmatol ženu za ramená, strhol ju do svojho náručia a začal ju bozkávať. Pokúsila sa mu vytrhnúť, ale vzápätí sa poddala a vzduch okolo nich sa naplnil vzrušením miešaným s túžbou po spojení.

Ich vzťah bol očividne plný ohňa.

Vďaka Declanovým slovám som opäť zaletel myšlienkami k svojej družke. Kráčať som po tomto svete už takmer šesť storočí a dosiaľ som

ju nestretol. Možno sa ešte nenarodila alebo prežila svoj život niekde mimo mňa, naše cesty sa vôbec nepretli a zomrela bez toho, aby som ju našiel.

Keď som bol mladší, robil som všetko pre to, aby som ju objavil. Ale ako čas utekal a ja som ju nenachádzal, nadšenie miešané so vzrušením opadlo a nahradilo ho trpké sklamanie. Moja družka nebola ako maják, svietiaci do temnoty a udávajúc mi cestu, aby som ju ľahšie našiel. Predieral som sa týmto svetom ako slepec hľadáajúci ju. Nexistoval iný spôsob, ako na ňu natrafiť, len ju zahliadnuť.

Po čase som hľadanie vzdal a sústredil sa len na svoju prácu. Nemalo zmysel hnať sa za niečím, čo existovalo iba v mojich predstavách.

„Pomôž mi nájsť tých dvoch bastardov,“ odlepil som sa od zábradlia a vrátil sa naspäť do prítmnia hotelovej izby. Declan stál tam, kde som ho zanechal, mohutné ramená stále založené na masívnej hrudi. Rytmické búchanie o stenu a stony z vedľajšej izby konečne zanikli.

„Upíri cez deň spia. Dobré to vieš, priateľu. Určite sa skryli do nejakej všivavej diery, aby prečkali deň,“ Declanovi sa ústa skrivilili do znechutenej grimasy. „Počkáme do zotmenia a -.“

Pokrútil som hlavou, pretierajúc si prstami unavené oči. „Nie. Nájdeme ich teraz.“

Nečakajúc na jeho odpoveď som zamieril do kúpeľne. Schmatol som malý, béžový uterák so zaschnutou krvou a vrátil som sa späť do izby. Declan nadvíhol obočie, keď som mu uterák podal.

„Možno tam niečo ucítiš.“

Jeho tvár sa stiahla v nedôverčivej grimase. „Čo je to?“

„Jeden z nich sa mi zahryzol do krku. Možno v stopách mojej krvi nájdeš jeho sliny.“

Nájdem ich, zabijem a vypadnem z New Orleans.

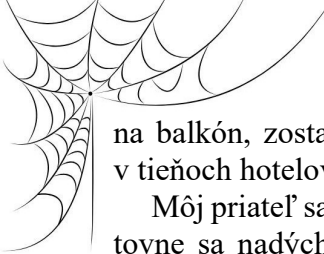
Declan si priložil špinavý uterák k tvári a zhlboka sa nadýchol. Napäto som ho sledoval, dlane som zovrel do pästí. Telom mi lomcoval adrenalín miešaný s agresivitou, ktorá sa čoraz viac drala na povrch.

Chcel som zabíjať.

„Niečo cítim,“ zašomral, otvoril oči a spustil ruku spolu s uterákom.

Nespúšťal som z neho sústredený pohľad. Obrátil sa k otvorenému francúzskemu oknu, podišiel k nemu a odhrnul záclonu. Keď vyšiel

na balkón, zostal som stáť na mieste. V tichosti som čakal, ukrytý v tieňoch hotelovej izby.

Môj priateľ sa chytil zábradlia ako ja predtým, zaklonil hlavu a opäťovne sa nadýchol. Vždy som obdivoval schopnosť vlkolakov rozpoznať rôzne pachy na desiatky kilometrov. Bola to užitočná vlastnosť, ktorá by sa mi v mojej práci nesmierne hodila.

„Stopa je slabá, ale cítim ju,“ obrátil sa ku mne, zlaté oči mu zažiarili dychtivosťou ako vlkovi, ktorý zacítil svoju korisť. „Stále sú vo Francúzskej štvrti.“

„Podme,“ schmatol som čiernu koženú vestu a prehodil ju cez seba. Rýchlo som pozapínal jednotlivé gombíky a do zadných puzdier som zasunul dva krátke meče s čiernou čepeľou. Vďaka čaru boli pre smrteľníkov neviditeľné.

Spolu s Declanom sme opustili hotelovú izbu a temným prítmím zbehli po schodoch až do haly. Na recepcii stála vysoká démonka s havraními vlasmi ostrihanými nakrátko a tetovaním po celej ľavej strane krku. Z čierneho koženého korzetu jej takmer vypadli prsia, dlhými červenými nechtami klepkala o lesklý, drevený pult.

„Jojo,“ oslovil som ju, keď som sa pri nej zastavil a vytiahol som peniaze. „Musím už odísť.“

Démonka nadvihla delikátne obočie. „Izba zostal celá?“

„Vyzerá ako nová.“

„Tento tvoj humor,“ zasyčala kyslo, vzala si odo mňa peniaze a zaletela pohľadom k Declanovi. Jej výraz sa okamžite zmenil z otráveného na zmyselný. Oprela sa o pult, zvodne vystrčila prsia a prešla si jazykom po perách.

„Si si istý, že chceš odísť aj ty?“

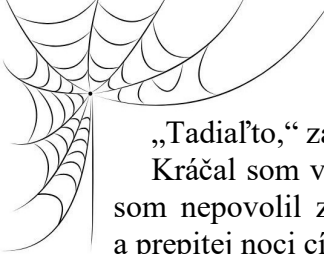
Declan nevyzeral, že by ho jej zvädzanie ovplyvnilo. „Prepáč, srdiečko, ale ja zostávam verný svojej rase.“

Jojo zmizol úsmev z červených pier.

Potľapkal som Declana po pleci a posúril ho k dverám. „Podme.“ Nechcel som, aby stratil stopu.

Vyšli sme do dusného, slnečného rána. Declan sa zastavil, aby zachytil pach upírov a ja som netrpezlivo vyčkával, ukrytý v tieňoch. Nemohol som sa dočkať, až odidem z Louisiany do znesiteľnejšej klímy. Toto dusné, vlhké prostredie nebola moja šálka kávy.

„Tadiaľto,“ zavelil Declan a vykročil slnkom zaliatou ulicou.

Kráčal som vedľa neho, plecía stuhnuté v napätí. Ani na sekundu som nepovolil z maximálnej sústredenosti, hoci som po prebdenej a prepitej noci cítil nesmiernu únavu. Sľúbil som si, že akonáhle budú upíri mŕtvi, doprajem si dva-tri dni kompletného oddychu a potom sa vrhnem na novú zákazku.

Declan ma viedol spleťou širších či užších ulíc, stále viac a viac na okraj Francúzskej štvrte. Domy sa postupne zmenšovali. Obyvatelia posedávajúci na uliciach vyzerali ako banda bezdomovcov, živiaca sa odpadkami. Zápach moču, potu a špiny naberal na intenzite. Niektorí si nás nedôverčivo premeriavali a šepkali si.

Oproti týmto chabým ľudským tvorom, zúbožených životom na ulici sme museli naozaj vyzerat' ako dve mýtické postavy, ktoré vystúpili z legiend medzi obyčajných smrteľníkov.

Ľudia mali toho s démonmi spoločné naozaj veľa. Aj v démonskej ríši panoval zákon najsilnejšieho. Démoni, rovnako ako ľudia, sa navzájom okrádali či vraždili. Na tých menej šťastných sa dívalo zvrchu, pomoc sa zneužívala a všade vládla korupcia.

Pre mňa svet ľudí nepredstavoval žiadne prekvapenie, zato Declan musel byť zhrozený.

Vlkolaci by nikdy nedopustili, aby niekto z nich trpel. Inštinkt chrániť svorku bol silnejší než túžba po majetku alebo moci. Svorka stála na prvom mieste, nech sa dialo čokoľvek.

Občas som mu závidel, že mal okolo seba ľudí, na ktorých sa mohol spoľahnúť. Nemusel sa neustále obzerat' cez rameno, či mu niekto z blízkyh nevrázi dýku do chrbta, ako to bolo medzi démonmi bežné.

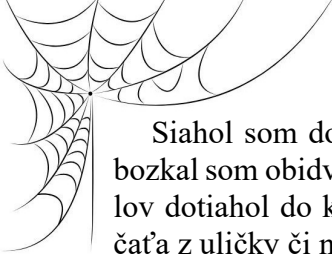
„Rhain,“ potichu kývol hlavou smerom k domu na konci ulice. „Sme tu.“

Sotva som potlačil ľadovú zúrivosť. Spoločne sme sa priblížili k jednoposchodovému domu so zabednenými oknami a počarbanou stenou. Zdalo sa, akoby bol opustený už niekoľko desaťročí a na prvý pohľad predstavoval dokonalý brloh pre feťákov či...upírov.

Declan sa stavil pred dverami, nastražil uši a nadýchol sa. Sústredene som ho sledoval, pripravený na akciu.

„Sú tam,“ zašepkal sotva počuteľne, oči mu v prítmí zažiarili ako dva jagavé uhlíky. „Dvaja, ako si povedal. Zdá sa, že spia.“

Siahol som dozadu a nehlučne som vytiahol meče z puzdier. Po-
bozkal som obidve čepele, aby mi priniesli šťastie a konečne som tento
lov dotiahol do konca. Pred očami mi prebehol obraz mŕtveho diev-
čaťa z uličky či niekoľkých detských obetí v nevel'kom sirotinci.

Všetko mali na svedomí tie dve odporné pijavice, skryté za týmito
starými, ošarpanými dverami. Nemali nám kam ujsť, vonku pražilo
slnko. Boli v pasci a triumf z blízkeho víťazstva ma poštekľil na ja-
zyku.

Declan ku mne zaletel pohľadom. Pevnejšie som zovrel obidva
meče, pripravený na akciu a stroho som prikývol. Kútik úst sa mu nad-
vihol v úsmeve nedočkavého predátora, ktorý zacítil krv. Mierne od-
stúpil od dverí, nahrbil sa a vrazil ramenom do dverí. Tie nemali šancu
odolať surovej, vlkolačej sile. Roztrieštili sa na drobné kúsky a nám
sa tak otvoril vstup do upírieho brlohu.

Okamžite som zahalil vnútro nepreniknuteľnou temnotou na dezo-
rientovanie nepriateľa. Stálo ma to veľa síl a koncentrácie použiť také
veľké množstvo mágie, no s Declanom po boku som sa cítil nesmierne
silný.

Vklízi sme dnu, do temnoty plnej prachu, hniloby a smrti. Cez za-
bednené okná dnu neprenikalo žiadne svetlo, no moje démonské oči
ho ani nepotrebovali. Okamžite som zbadal dvoch upírov, krčiacich sa
v rohu pristrannej miestnosti, za hŕbou starého nábytku. Ich červené
oči boli plné nenávisti a zúrivosti. Ťažký vzduch medzi nami naplnilo
ich varovné syčanie. Cez temnotu nemohli vidieť nič, iba cítiť.

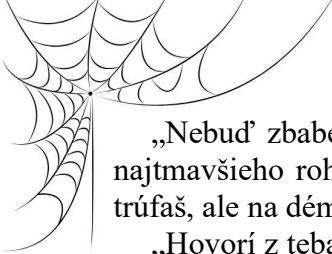
„Hra sa skončila,“ zdvihol som temnú prikrývku a zakrútil mečmi.
Declan po mojom boku sa premenil do svojej vlkolačej podoby a hro-
zivo zavrčal. Upíri pri pohľade na urasteného vlkolaka, porasteného
tmavohnedým kožuchom a s vycerenými tesákmi vyskočili na steny.
Sledoval som ich pokus o útek a v hrudi sa mi rozliala zvrátená radosť.

Nemali nám kam ujsť. Jediná cesta von viedla na priame slnko.

Jeden z nich sa pokúšal preliezť ponad Declana ako pavúk po pla-
fóne. Môj priateľ ho bez milosti schmatol. Zaryl mu pazúry do ramena,
až upír zakvičal ako prasa na porážke. Nevidel som, ako ho zabil -
svoju pozornosť som totiž zamerľal na druhého z upírov.

Bol to ten, ktorý pred mojimi očami zabil to nevinné dievča.

„Nebud' zbabelec a postav sa mi,“ vyzval som ho, keď cúvol do najtmavšieho rohu starého, ošarpaného plafónu. „Na malé dievča si trúfaš, ale na démona už nie?“

„Hovorí z teba protivná nadradenosť, keďže máš za chrbtom vlkolaka,“ zasyčal upír, pramene svetlých vlasov mu padali do tváre. Na brade mal stále zaschnutú krv po kŕmení. Možno to bola krv toho úbohého dievčaťa.

„Myslíš si, že to Rhain nezvládne sám?“ ozval sa Declan spoza chrbta a zasmial sa sýtym, burácajúcim smiechom. „Nech sa páči. Tu sa opriem a budem to všetko sledovať. Sľubujem, že mu nepomôžem.“

Upír nad jeho slovami iba vyhrnul vrchnú peru. Jeho špicaté tesáky sa v prítmí zlovestne zaleskli. Bol v pasci a navyše sám. Musel vedieť, že jeho šance na prežitie sú nulové. A predsa sa odmietol vzdať.

Keby nepatril k nenávidenej rase, možno by som ho za tú odvahu aj obdivoval.

„Tak pod',“ zavrčal som smerom k nemu. „Nemám na teba celý deň. Vylez z toho rohu a postav sa mi ako chlap skôr, než si ťa pritiahnem násilím. Máš možnosť zachovať si aspoň trochu cti.“

Upír sa ešte viac prikrčil k rohu plafónu. „Myslíš si, že som hlupák? V momente, ako sa ti postavím, zabiješ ma.“

Kútikom oka som si všimol niečo lesklé. Bolo to zrkadlo. Jeho rám bol zohýbaný a pokrytý vrstvou čierneho povlaku. Povrch zrkadla bol ošúchaný, jeho sklo popraskané. Všadeprítomná špina tlmila jeho odraz, no pod tenkou vrstvou prachu a sa ukrývala stále funkčná plocha.

Cez množstvo pavučín a hŕbu starého nábytku ho takmer nebolo vidieť. Nebyť jemného záblesku z tenučkého slnečného lúča, prenikajúceho pomedzi škáru medzi doskami na zabednenom okne, ani by som si ho nevšimol.

V hlave mi skrsol plán. Rýchlym pohybom som vrátil meče naspäť do puzdier. Načrel som do svojej magickej nádoby, kde ešte stále trochu mágie zostalo a jednou rukou som strelil po upírovi. Z končekov prstov mi vstrelila reťaz ukovaná zo samotných tieňov. Upír nemal šancu uniknúť. Tienistá reťaz ho pritlačila ku plafónu tak pevne, až začal škriekať.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Putá temnoty***.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.